

ην αὐτόν. Κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1889 μέλλει νὰ τελεσθῇ ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἡ ἐορτὴ ἐπὶ τῇ ἱκατονταετηρίδι τῆς συστάσεως τοῦ κράτους, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ προκηρύττουσιν ἀπὸ τοῦδε, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς θὰ ἐορτασθῇ καὶ ἡ μνήμη τοῦ πρώτου Ἰσλανδοῦ θαλασσοπόρου Ἐρικοῦ, ὅστις πρῶτος, κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, ἀφήσας καὶ μνημεῖα, ἅτινα ὁ Κολόμβος εὗρων, ὅτε τῷ 1447 μετέβη εἰς Ἰσλανδίαν, συνέλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδέαν του.

Ὑπάρχει μάλιστα καὶ τις πολίτης ἐν Βοστώνῃ, ὃς γράφουσι τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα, συλλέγων παρὰ τῶν Ἐρικοσυνιστῶν σημαντικὰ ποσά, ἵνα δι' αὐτῶν προμηθευθῶσιν ὅλα τὰ μνημεῖα τὰ ἱκανὰ νὰ υποστηρίξωσι τὰς περὶ τοῦ Ἐρικοῦ πεποιθήσεις των.

Ὁ διάσημος ἱατρός Λομπρόζος, οὗτινος ἡ μελέτη ἡ πραγματευομένη περὶ τῶν ἐκ φύσεως κακούργων ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ «Ἀκροπόλει», διαβιβάζει πρὸς τὸν σοφὸν Ἰταλὸν Μολλεσχότ δι' ἐπιστολῆς του τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις του, ἃς ἔκαμεν ἐπὶ τῶν φωτογραφιῶν διαφόρων κακούργων.

«Ἐξ κρανίων δολοφόνων καὶ ἑτεραῶν ἐξ διασῆμων κλεπτῶν μοὶ παρέσχον δύο τύπους προφανῶς ὁμοίους πρὸς ἀλλήλους καὶ χαρακτηρίζοντας τὸν κακούργον, ἐν μέρει δὲ καὶ τὸν ἄγριον ἄνθρωπον. Τὰ κοινὰ των χαρακτηριστικὰ εἰσὶν: ρυτίδες ἐπὶ τοῦ μετώπου λίαν καταφανεῖς, ζυγώματα καὶ σιαγάνες ὑπερμέτρως ἐξέχοντα, κοιλώματα τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλα καὶ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα καὶ ἀσυμμετρία καθ' ὅλην τὴν μορφήν. Ἑτέρα ἐξ κρανίων κοινῶν κλεπτῶν καὶ ἀγυρτῶν μοὶ παρέσχον τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ, ὅλιγώτερον μὲν καταφανῆ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἰς ἄκρον ὁμοιάζοντα.

Καὶ ἐπὶ τῶν 18 λοιπῶν κρανίων τούτων τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ ἐπικρατοῦσι, πρὸς τούτοις δὲ καὶ παραδοξὸς τις ὁμοιότης μεταξὺ ὧν αὐτῶν, ἣν ἀποδίδω εἰς τὴν ἀσυμμετρίαν τῆς μορφῆς καὶ τὴν ἀπόστασιν τῶν ὀφθαλμῶν.»

Πλὴν ἡμῶν ἔχουσιν, ἐννοεῖται, καὶ οἱ Παρίσιοι τοὺς αὐτοκτονοῦντάς των, καὶ ἰδοὺ μισθιδιπλῆ αὐτοκτονία συμβᾶσα πρὸ τινος ἐν Παρίσιος διὰ λόγους τρυφερούς.

Νεαρὸς γραφεὺς εἰκοσιδύο ἔτων, Ἐμίλιος Ρ. καλούμενος, μετέβη ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας του Nogent sur-Seine εἰς Παρίσιους μετὰ τῆς ἐρωμένης του, νεανίδος ὁμηλικῆς πρὸς αὐτόν, ἣν εἶχεν ἀποπλανήσει, καὶ κατέλυσαν ἀμφότεροι ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῆς ὁδοῦ Μέσλαιϋ.

Τὴν ἐπαύριον ἐφ' ἱκανὴν ὥραν δὲν ἐφαίνοντο, ἐπὶ τέλους δὲ ὁ ξενοδόχος, ἀνησυχῶν, ἀνήλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἀνοίξας δι' ἐργαλείου τὴν κλειστὴν

ἑσώθεν θύραν, εὗρε τοὺς δύο νέους ἐξηπλωμένους χαμαὶ νεκροὺς. Εἶχον αὐτοκτονήσει, κενώσαντες φιάλην πρωσσικοῦ ὀξέος.

Ἐν ἐπιστολῇ κειμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁ Ρ. ἀνήγγελε τὴν πρᾶξιν του, παρακαλῶν συνάμα τὴν ἀστυνομίαν νὰ καταστήσῃ ταύτην γνωστὴν εἰς τοὺς γονεῖς των.

Καί, ἐὰν ὅχι ἄλλο τι, οἱ δύο οὗτοι ρωμαντικοὶ αὐτοκτόνοι ἔχουσι τοῦλάχιστον ἀνταμφισβητήτως τὰ προσόντα ὅπως κηδευθῶσι μεθ' ὧν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τύπων.

Ὁ Ἰωάννης Ρισσπέν, ὁ γνωστὸς ποιητὴς τοῦ Νέαν Σαχίθ καὶ τῶν βλασφημιῶν, ἐπλούτησε κατ' αὐτὰς τὴν ἐλαφρὴν γαλλικὴν φιλολογίαν διὰ δύο νέων καὶ λίαν ἀξίων λόγου ἔργων, τῆς Καισαρίνας, μυθιστορήματος δημοσιευθέντος τὸ πρῶτον ἐν τῇ «Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει», καὶ τοῦ Πειρατοῦ, κωμωδίας τριπράκτου, ἐχούσης ὑποθεσιν θαλασσινήν. Ὅτι πρὸ πάντων καθιστᾷ θαυμάσιον τὸ τελευταῖον ἔργον, οὗτινος ἄλλως τε ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀπλουστάτη καὶ λίαν ἀρχαϊκὴ, εἶνε ὅτι δύναται τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πρῶτον θαλασσινῆς ὑποθέσεως δραματικὸν ἔργον τὸ δυνάμενον νὰ ὀνομασθῇ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τέλειον. Τὸ ἔργον, πράγματι ὅζει, ἵνα εἰπωμεν οὕτω, θαλάσσης, καὶ ἡ φυσικότης ἐν αὐτῷ εἶνε ἐκτακτός. Τοῦτο δὲ εἶνε ἐπόμενον, ἀφοῦ ὁ ποιητὴς αὐτοῦ διήλθε χειμῶνας ὅλους ἐν μέσῳ τοῦ πελαγους, συνεβίωσε μετὰ τῶν ναυτῶν, ἀκοουήσας καὶ αὐτὸς τὸ ἐπαγγελμά των, ἐτραγώδησε καὶ ἐβλασφήμησε μετ' αὐτῶν, ἐτραγῶνησε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῶν σχοινίων καὶ ἀλύσεων τῶν πλοίων, εἶδε ἰδίους ὁμμασι τόσους ἀφανεῖς ἡρώισμους καὶ ἡσθάνθη πλείοτερον παντός ἄλλου τὰς συγκινήσεις, ἃς παρέχει ἡ θάλασσα, λύπας δι' ἀποχωρισμούς, χαρὰν δι' ἀπροσδόκητον ἐπάνοδον καὶ προσδοκίας διακωλυομένας. Ὅλα ταῦτα ἐπειράθη νὰ τὰ ἀπεικονίσῃ ἐν τῷ λαμπρῷ τούτῳ ἔργῳ. Κ.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφήγησις)

(Συνέχεια)

Περιγράφων περίπατόν του τινὰ εἰς τοὺς δημοσίους κήπους, εἶν' ἀφήσει νὰ διαφύγῃ ἐκ τῆς γραφίδος του ἡ συμπλήρωσις αὕτη: «μετὰ τὸ σιγᾶρον μου εἰς τὰ χεῖλη...»

Κατωτέρω δὲ, ὅπως προξενήσῃ φαιδρότητα εἰς τὴν ὥραιαν ξενόδοχον του, ἔγραψεν:

«Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπρογευματίσαμεν εἰς τὸ Ρεμπέκινον, διὰ τὸ γαῖμα ὅμως μετέβημεν εἰς τὴν Ἀννέταν, εἴθα ἀπολαύει τις ἀρίστην τροφήν καὶ μαγευτικὴν θέαν».

Ἐταῦθα θεωροῦμεν ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καθήκον νὰ δώσωμεν ἐξηγήσεις τινὰς εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Πώς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γεωργίου ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ Τουργίου, ἔ. ῥ. . .

Ἀς ἀποδώσωμεν τὴν δέουσαν τιμὴν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ κ. Θεοδότου. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἐγνώριζε πάσας τὰς μικροπνηρίδας τῶν ἱερατικῶν προβαλμάτων. Ὁσάκις δὲ δὲν ἐκυριεύετο ὑπὸ τῶν παθῶν τοῦ χαρτοπαιγνίου καὶ τῆς γυναικὸς, ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ κατωρθώσῃ.

Ὁ κ. Θεόδωτος εἶχεν ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς φίλον του τινὰ εἰς Βέργαμον, ὅστις, κατὰ τὴν παραγγελίαν του, τὴν μετεβίβασεν εἰς ἄλλον ἐν Τουργίᾳ ἀνταποκριτὴν του. Τὰ ἐπιλόγια ἐν οὐνται.

Ὁ γραμματεὺς, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσει τὴν παρογραφήν τοῦ Γεωργίου δι' ἐνόνου φωνῆς, ὡς ἄνθρωπος ἐξησκημένος νὰ ὑπερικήσῃ πάντα, ἔστω καὶ δυσχερεστάτην, γραφὴν, ἐχαμήλωσε πως τὴν φωνὴν του, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ὑστερογράφων.

Αἱ τελευταῖαι ἐκεῖναι γραμμαῖ ἦσαν προσθετῆ τοῦ κ. Θεοδότη. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος κύριος ἔλεγεν, ὅτι ἦτο εὐχαριστήμενος ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ Γεωργίου, ἐχαιρέτα ἐγκαρδίως τοὺς φίλους, ἀνεμνησκέτο, μετὰ δακρύων ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς γραφίδος, τὴν ἀγαπητὴν του Ματθίλδην, εἰς ἣν θὰ ἔγραφεν, ἔλεγε, μακρὰν ἐπιστολὴν ἐκ Γενούης.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερε τὰ δάκρυα εἰς πολλοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ δὲ σύζυγος τοῦ Πατούφῃ προσεποιεῖτο μεγίστην συγκίνησιν.

— Ἐπὶ τέλους, ἔλεγον, ὅπως τὴν παρηγορήσωσιν, αἱ εἰδήσεις δὲν ἠδύνατο νὰ ὦσι καλῆτεραι. Ὁ κ. Θεόδωτος χαιρεῖ ἄκραν υἱάιν, ὑπόσχεται ὅτι θὰ σὰς γράψῃ ἐντὸς ἡμέρας.

— Τί νὰ σὰς εἶπω, κύριε Πανδόλφῃ; Κατὰ τινὰς ἐποχές, τὰ πάντα φαίνονται συνωμοτούντα νὰ μὲ λυπήσωσι. Τὴν στιγμήν ταύτην ἤθελον ὁ σύζυγός μου νὰ ἦτο ἐδῶ. . . Σήμερον ἔλαβα κακὰς εἰδήσεις ἐκ Σόνιου· ἡ θεὰ Θηρεσία εἶνε πᾶν κακὰ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἴδῃ. Δὲν εἶνε δὲ καὶ εὐχάριστος νὰ ὑπάγῃ τις εἰς Σόνιον, ὅκτω ὥρας ἀματητῆς ὁδοῦ, μὲ τὸ χροὸ ποῦ κάμνει. . . Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ τόσον τὴν πτωχὴν μου θείαν! . . . αὔριον ἢ μεθαύριον θὰ ὑπάγω.

— Μόνῃ;

— Καὶ ποῖος νὰ μὲ συνοδεύτῃ; Ἐπειτα εἰς ἔ. α σπῖτι μὲ ἀσθενεῖ, πᾶς ξένος φέρει ἐνόχλησιν. . .

Ὁ δαίλος διελύθη.

Ἐβρεχεν ἔλαφρως.

Καθ' ὅδον ὁ κύριος γραμματεὺς προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν κυρίαν Ματθίλδην, προφυλάττων αὐτὴν ὑπὸ τὸ ἀλεξιδρόχιον του. Αὕτη δὲ συνεσίγγετο πρὸς αὐτὸν, βυθίζουσα ἐντὸς τῶν πτυχῶν τοῦ ἐπανοφορίου του τὴν ὥραιαν αὐτῆς καφαλὴν.

Ὁμίλουν δὲ ὑποκώφως, βεβασμένως, ἐπαναλαμβάνοντες τὰς λέξεις, ὥσει δύο συνωμοταί, ὅστινες ἐπιθυμοῦσι νὰ ὀρίσῃσι μετ' ἀκριβείας τὸ σχέδιον ἐπαναστάσεώς τινος.

— Σὺ μὲν ἀναχωρεῖς αὔριον διὰ Σόνιον, ἐγὼ δὲ ἀπόψε διὰ Βορδίων. . .

— Σαματῶ εἰς Βερκουράγον, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ἐπισκεφθῶ φίλην τινὰ.

— Διόκεις τὴν ἀμαξηλάτην καὶ πηγαίνεις εἰς τὴν σιδηρὴν ῥόδον. . .

— Κατέρχομαι ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Κ. . .

— Ὅπου ἐγὼ θὰ ἔχω φθάσαι μιστὴν ὥραν προητέρα. . .

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. . .

— Τοῦ κυρ Λακταντίου. . . δὲν ὑπάρχει παρὰ αὐτὸ καὶ μόνον εἰς τὸν σταθμόν. . .

— Σὺ θὰ εἶσαι ἐκεῖ νὰ μὲ περιμένῃς. . .

— Θὰ μένω· ἐν τὴν νύκτα. . .

— Θὰ μείνωμεν τὴν νύκτα. . .

— Καὶ τὸ πρῶτόν με τὸν πρῶτον σιδηρὴν ῥόδον. . .

— Ἐμπρὸς εἰς Μιλάνον!

— Ἐμπρὸς εἰς Μιλάνον!

— Εἰς Μιλάνον, μία ἀμαξάδα διὰ τὰ ψώνια. . .

— Ἐνα καλὸν γεῖμα ἵς τὸ Ρεμπεκκίον. . .

— Καὶ τὸ βράδυ ἕνα χορὸν. . . τῆς Κανοβιάνας. . .

— Μετρηφισμένοι. . . ἐννεοῖται. . .

— Ἐγὼ. . . ὡς ἰσπανίς, σὰν τὴν Κάμεν. . . ξεύρεις, τὸ ἀπαίτω.

— Εἶσαι ἰσπανίς τὴν ψυχὴν! . . .
Ἀπεχωρίσθησαν.

VII

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λακταντίου εἶχον συμβῆ ἄνευ γητὰ τίνα γεγονότα.

Ὁ ξεφοδίσκος εἶχεν ἀποδώσει τὴν ἐπαύριον τὰ εἰς σπέντε φράγκα, ἅτινα ἐδανείστη παρὰ τοῦ Γεωργίου. Εἶχε ἐπὶ πλέον, ἐξοφλήσει τὸν μετὰ τοῦ ξενοδόχου λογαριασμόν προσφέρον συγχρότως γενναῖον δῶρον εἰς τὰς γυναῖκας, αἵνες παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ νεανίας ἐφόρει ὑπὸ δῆματα καινούργια.

Μεταξὺ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ Θεοδότου ἐφαίνετο ὑπάρχουσα σιωπηλὴ τις συμφωνία, νὰ διαμείνωσιν ἐπ' ἀορίστον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Οὐδέποτε ἤκουσθη λέξει τις προδίδουσα, παρ' ἐνὶ τῶν διτῶν ἰδεῶν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν περιήγησιν των.

Ὁ κ. Θεόδωτος, καθ' ἐκίστην γινόμενος σκυθρωπότερ εἶχε παύσει περιποιούμενος τὴν Μιρτίναν. Ἐξήρχετο μετὰ τὸ πρόγευμα εἰς περίπατον ἀνὰ τὰς ἐρήμους ὁδοὺς, ἐπέστρεφε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, διέτριβεν ὀλίγον ἐν τῷ μαγείρῳ, παίζων χαρτὰ μετὰ τῶν συνήθων θαμνίων, εἰς αὐτὴν κατεκλίνετο ὅπως ἐξακολουθήσῃ καὶ τὴν ἐπαύριον τὸν αὐτὸν βίον.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ Γεωργίου, ἐξ ἐναντίας, ἐγένετο φειδότερος.

Διηρχετο τὰς ὥρας τοῦ ἐξασκούμενος εἰς μὲν τὸν χειρισμὸν τοῦ ξίφους μετὰ τοῦ Ραβάλδου, μετὰ δὲ τῆς Ἀνιέτας εἰς χορὸν καὶ εἰς ἄλλας εὐχαρίστους ἐνασχολήσεις.

Ὁ πρῶτον συμβαθὴς της καὶ νῦν διδάσκαλος τῆς ξιφασκίας ἐπρομήθευσεν αὐτῷ διδακτικώτατα μυθιστορήματα, καὶ δὲ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως ἐδίδασκεν αὐτὸν νὰ παίζει σφαιριστήριον ἐν τῷ πλησίον τοῦ ξενοδοχείου καφεναίῳ. Ἐοῖ δύο ἀχώριστοι καταναλισκόντες ἐπίσης ἀρκετὴν ποσὴν σιγῶν καὶ ἀψιθύου.

Ὁ κ. Πατούφῃς ἐπέστρεψε τὰ πάντα· ἐφαίνετο μάλιστ' ἐνώπιον τοῦ Στάκη, ὥσει καταληφθεὶς ὑπὸ παραδόξου τι ἐντροπῆς, καὶ ὥσει προσπαθὼν νὰ ἀποφύγῃ αὐτὸν, ὅπως αὐτὸν φεύγῃ τις κινδυνὸν τίνα.

Τί εἶχε συμβῆ μεταξύ τῶν δύο ἐκείνων; Ποῦ εἶχον σ' ἀντηθῇ πρὶν ἔλθωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον;

Σπευδόμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ μικρὸν τοῦτο μυστήριον, δ' ἐπιρρίπτει σκιάν τίνα ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν πρωταγωνιστῶν τῶν ἡμῶν προσώπων.

Ἡμέραν τινα, μετὰ μίσημα ξιφασκίας, παραταθὲν μὲν τοῦ συνήθους, ὁ Ραμβάλδος ἔλαβε τὸν φίλον κατὰ μὴ καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀκουσε, ψυχὴ μου. Ἡ σὺ κακοφανὴ ἄν' ἐνοῦ καὶ πάλιν διὰ μίαν ἡμέραν. . . Ἡδὴ γνωρίζομεθα ἀρκετὰ. Εἴμεθα εὐγενεῖς, καὶ οἱ δύο διάβολε! Ἐγὼ πεποίθησιν σέ. . . Σοὶ εἶδα δὲ πῶς εἶμαι τακτικὸς εἰς τὴν ἐκπαιδεύσειν τῶν καθηκόντων μου. . . Ὡς πρὸς τὰ μαθήματα ξιφασκίας. . . ἄς μὴ γίνῃ λόγος. . . Εἶται ἀπὸ ἐκείνου μαθητὰς, ὅστινες τιμῶσι καὶ τὸν διδάσκαλον καὶ τὴν ἐπαμύνην. . . Ὡς, οὐδεμία πληρωμὴ, οὐδεμία ὑποχρέωσις. Φιλία, ἀδελφότης, κοινότης ἀγαθῶν. . . τὰ ἐμὰ σὰ, τὸ ἐμὰ. . . δὲν εἶ εἰς; ; . . ὕμνασαι νὰ μοὶ δανείσῃς ἐκ φράγκα;

— Ἐκατὸν φράγκα; ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος, ὀπισθοδροπὸν κατὰ δύο βήματα, ἐκατὸν φράγκα; . . . νομίζεις ὅτι; . . .

Καί, ἐυθυμῶν, ὡς ἐυθυμῶσι οἱ καλοὶ καὶ εὐγενεῖς οἱ μὴ εἶτι διασθεναίνετες, ἐξηκολούθησε μετ' εὐλακρίας θλίψεως:

— Δὲν ἔχω ἢ τρία μὲν σολῖδια ἐν τῷ χαρτοφικίῳ μου!

— Τρία. . . σολῖδια. . . σὺ; Μὰ διατί δὲν μοὶ τὸ εἶ τις ἡδύνατο νὰ τὸ ὑποθέσῃ; . . . Καὶ τὰ χρήματα ποῦ ἔδωκαν οἱ γονεῖς σου διὰ τὸ ταξίδιον;

— Εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Πατούφῃ. . . Αὐτὸς εἰ ταμίης μου. . . . Τὰ ὀλίγα φράγκα, τὰ ὅποια εἶχα

φυγαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔννοεῖς ; Κάτι μικρὰ ὥρα εἰς τὰς γυναῖκας

— Εἰς χεῖρας τοῦ κ. Πατούφη ! — ἐπανάβαν ὁ κ. Σπάκης μετ' ὅρου ἀνθρώπου συλλογιζομένου περὶ σοβαρωτάτου ἰνὸς πράγματος.

— Ἀκουε, ψυχὴ μου, μὴ στενοχωρῆται δι' ὅτι θὰ σοὶ ἠναγκασθῶ. Εἴθε καὶ οἱ δύο θύματα τῆς ἀνθρωπίνης ὑποκρισίας . . . Αὐτὸς ὁ ὑποκριτὴς ὁ παιδαγωγὸς σου μᾶς ἐπαιξε αἱ μᾶς κατέστρεψεν ἀμφοτέρους.

— Μᾶς κατέστρεψεν ;

— Μὴ φοβεῖται, φίλε μου θὰ ἴδῃς ! τὰ πάντα διορθώνονται. Τὸ μόνον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ σοὺ ὑμῶν, εἶνε νὰ παραιτηθῇ τοῦ ταξιδίου σου . . . Ὡς δὲ ἂν ἄλλα, εἶται εἰς χεῖρας φίλου . . .

Ἰδοὺ τί συμβαίνει :

Ἡ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὲ συναντήσω ἐδῶ, αὐτὸς ὁ ὑποκριτὴς σου, μαζὺ μετὰ τὸν σταθμάρχην, ἐπῆγαν εἰς Κ καὶ ἐμειναν ἐκεῖ ἔχοι τοῦ μεσουυκτιοῦ.

Πρέπει νὰ μάθῃ, ὅτι ἐν Κ ὑπάρχει χαρτοπαικτεῖον, ὅσα γὰρ εἰς τις μεγάλα ποσά.

Ὁ Πατούφης σου ἐπῆγε ἐκεῖ μετὰ τὸν σταθμάρχην, ἐπαιξε, ἔλασε πεντακόσια-εξακόσια φράγκα, ἐπέστρεψε τὴν ἄλλην ἐπέραν νὰ τὰ κερδήσῃ, ἔλασε καὶ τὰ ὑπόλοιπα, καὶ ἀνεχώρησεν ἐπὶ τέλους ἀπένταρος καὶ πλήρους χρῶν . . .

— Ἀλλὰ . . . πῶς τὰ ἔμαθες ;

— Πῶς τὰ ἔμαθα ; Δείρε με, φτύσε με, ράπισε με

Ναί, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ῥήν μου, εἰσῆλθα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ καταχθόνιον ἐκεῖνο χαρτοπαικτεῖον, ἐκάθησα καὶ ἐγὼ πρὸ τῆς πρᾶσινης τραπέζης, καὶ ἐρριψοκινδύνευσα τὰ ὀλίγα μου φράγκα . . .

Εὐτυχῶς θυμῶς ἐξῆλθον μετὰ τὰ χρήματά μου !

Ὁ Σπάκης δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Εἶχε κερδίσει ἑκατομύριάς τινας φράγκων, δι' ὧν ἐπλήρωσε τὴν χρέν του καὶ ἐπέστρεψε τὰ ὀρεῖλά του, εἰς τὸν Γεώργιον, εἰς δὲ ἠλπίζε δὲ τὰς μελλούσας χρισίμους περιστάσεις.

Ὁ Γεώργιος εἰδέχθη τὰς ἐκμησυρεύσεις τοῦ φίλου μετὰ πορίας συνάμα καὶ εὐχαριστήσεως.

Ὁ Μέντωρ του λοιπὸν εὐρίσκειτο εἰς ἀμυχανίαν : ὁ Γεώργιος ἦτο κύριος τοῦ μυστικοῦ του, καὶ ἠδύνατο τῆς περιστάσεως τυχεύσεως, νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτοῦ. Ὁ σοβαρὸς καὶ ἡδέης Πατούφης ἦτο εἰς χεῖρας του !

— Θάρος, φίλε μου — ἐξηκολούθησεν ὁ Σπάκης γελῶν. — Ἡ γέρως δὲν ἔχει πλέον χρήματα Ἐμπρός ἡμεῖς οἱ οἱ ! . . . εὐπρός ! . . . Ἀνὴρ, Γεώργιος ! Θέλεις νὰ σοὺ ἴρω, πρὸ τῆς ἐσπέρας, ἑκατὸν φράγκα ; σοὺ χρειάζεται ; θέλεις ; . . .

— Σὺ ; . . . νὰ π.ὸ ὀλίγου μοῦ ἐξήτοῦσες . . .

— Τὰ θέλεις ; ἀπάντησε εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ψυχὴ μου !

— Βέβαια τὰ θέλω, διότι θὰ μείνωμεν ἐδῶ νὰ τελειώσωμεν τὰς ἀπόκρεω . . .

— Καὶ ὥραιās ἀπόκρεω, σοῦ δὲ βεβαιῶνω ἐγὼ, ποῦ καὶ ὥρα . . .

— Ἐὰν ἤμπορῃς, χωρὶς μεγάλῃν θυσίαν . . .

— Ὅχι, εὐλογημένε ! Οὐτε σύ, οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ κάμωμεν σίας . . . ἔννοεῖς ; Κάποιος ἄλλος θὰ θυσιάσῃ δι' ἡμᾶς . . . λὰ θὰ θυσιάσῃ εὐχαρίστως χωρὶς νὰ γογγύσῃ

— ἀς καλὸς φίλος, ἐπὶ τέλους . . .

— Φίλος σου ;

— Φίλος ἀμφοτέρων . . .

— Μ' ἐκπλήττεις . . . Δὲν ἤξευρα ὅτι ἐδῶ ἔχω ἄλλους λόγους . . .

— Ἀχάριστε ! ἀναφωνεῖ τραγικῶς ὁ Ραμβόλδος, φέρων ἡ χεῖρας ἐπὶ τῆς χρυσοῦς ἀλύσεως τοῦ Γεωργίου καὶ ἐξάγει τὸ ὁρολόγιον αὐτοῦ.

— Δὲν τὸν λογαριάζεις λοιπὸν διὰ τίποτε τὸν πολῦτιμον ἴσον φίλον, ὅστις συμμερίζεται τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σου ;

Ὁ Γεώργιος θεωρεῖ μετ' ἐκπλήξεως τὸν φίλον του, ὅστις ἐκολουθεῖ μεσιδίων :

— Γνωρίζω γέροντα τοκιστὴν, ὅστις λαμβάνει τὴν φροντίδα νὰ θεραπεύσῃ ὅλα τὰ ὁρλόγια.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἦτο πολὺ ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν πρότασιν ταύτην. Ἐθεώρει τὸ ὁρολόγιόν του ὡς ἐρατῆς μέλλων νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἐρωμένην τῆς καρδίας του.

Ὁ Ραμβόλδος, παρατηρῶν τὸν δισταγμὸν του, προσπεισέτο ὅτι ἐλυπεῖτο καὶ αὐτός.

— Ἐννοῶ, ἔννοῶ. Καὶ ἐγὼ, τὴν πρώτην ὥραν καθ' ἣν ἠναγκάσθην νὰ θυσιάσω τὸ χρονόμετρόν μου εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου, ἔσχον δισταγμούς. Ἐπειτα, ἐσυνήθισα. Ἀκουσον, παλαιῆ μου φίλε, ἐὰν ὑπῆρχεν ἄλλος τρόπος νὰ σ' ἐξαγάγω τῆς ἀμυχανίας . . .

Ἐστράφη τὰ χεῖλη, συνέστειλε τὰς ὀφρὺς, προσεποιήθη δὲ ἐσκέπτετο ἐπὶ στιγμὴν, εἶτα δὲ, σείων τὴν κεφαλὴν, ἐδήλωσεν εἰς τὸν φίλον του ὅτι εἰς μάτην ἐζήτησε τὸν ἄλλον τοῦτον τρόπον.

Ὁ Γεώργιος ἡττήθη.

Ὁ Ραμβόλδος ἔλαβε τὴν πολῦτιμον καταθήκην, ὑποσχόμενος δὲ ὅτι θὰ ἐπανάβῃ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν μετὰ τῶν χρημάτων, ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν.

— Πρόσμενέ με δύο λεπτά, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἀπέρχομαι εἰς τὸ δωμάτιον ὅπως βάλλω τὸ ἀπανωρόδιόν μου, εἶτα σὲ συνοδεύω ὀλίγον.

— Καλὰ, σὲ περιμένω.

Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀκούσει τὴν Ἀνέτταν ἄδουσάν ἐπὶ τῆς κλιμακῶς, ἦτο δὲ ἀνυπόμονος νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπιούσαν καὶ ὅτι μάλιστα κατὰ πάσαν πιθανότητα, θὰ διαμῆνῃ πολλὰς ἐτι ἡμέρας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Οἱ δύο νέοι συνητηθήσαν εἰς τὸν διάδρομον.

Ἡ Ἀνέττα ἠρρυθρίασεν ἐλαφρῶς, ὁ Γεώργιος προσήγγισεν αὐτὴν καὶ, θυμῶν σχεδὸν εἰς τὸ οὐς αὐτῆς, τῇ ἀνεκοίνωσε τὴν χαρμῶδον αἰδέσιν.

— Τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ, εἶπεν ἡ μᾶς, οὕτως θὰ δυνήθω μὲν νὰ χορεύσωμεν τὸ βάλε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἀπόκρεω . . . Ἀλλὰ . . . ἔπειτα ; . . .

Προφύρουσα τὸ ἔπειτα ἐκείνη, ἦνευρὰ ξενοδόχος ἐφαίνετο ἔχουσα δάκρυα ἐν τῇ φωνῇ.

— Ἐπειτα, θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τοῦ χωρίου μου μέχρις ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν εἰμὴ εἰκοσι χιλιόμετρα . . . Εἶνε δὲ πολὺ εὐκόλουν νὰ διανύσῃ τις εἰκοσι χιλιόμετρα, καὶ πεζῶς ἐν ἀνάγκῃ . . .

— Ὅταν θὰ εἴσθῃ μακρὰν, δὲν θὰ ἐνθυμηθῇτε πλέον . . . ἡμᾶς, ὡς ἐὰν δὲν μᾶς εἴδετε ποτέ . . .

— Κακὴ ! . . . καὶ δύνασαι νὰ λέγῃς ταῦτα ; Καὶ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι εἶμαι τὸσον εὐτυχὴς μένων πλησίον σου ; ὅτι, διὰ τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀνταλλάξω δύο, τρεῖς λέξεις μαζὺ σου, κεραιτοῦμαι εὐχαρίστως τοῦ ταξιδίου μου ἀνὰ τὰς ὥραιότερας πόλεις τῆς Ἰταλίας ; . . . Ἀχάριστε ! . . .

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα, δειλῶς, μετὰ συγκινήσεως.

Ἦθελε νὰ τῇ εἴπῃ τόσα πράγματα . . . ἀλλὰ ἠσθάνετο ἀκράτητον δειλίαν.

Ὅτε ἡ Ἀνέττα ἔθλιψε τὴν χεῖρά του, ὁ Γεώργιος ἔκαμε κίνημά τι ὅπως οὐρῇ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ φιλήσῃ τὴν κόμην τῆς, ἀλλὰ χαρίεις τις ἀπαγορευτικὸς μορφασμὸς τῆς κόρης συνεκράτησε τὰς ὁρμὰς του . . .

Μετ' ὀλίγον ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Ραμβόλδος ἐξήρχοντο τοῦ ξενοδοχείου, διεθυνόμενοι πρὸς τὴν Κ.

VIII

Ὁ κύριος Τραβέρσης, ἡγῆσεν — εἶπεν ὁ ξενοδόχος εἰς τὸν εἰσερχόμενον σταθμάρχην. Καμμία ἀργοπορία τοῦ τραίνου ;

— Καμμία ἀργοπορία : ἔμεινε εἰς τὸν σταθμὸν ἀπὸ ἀπλῆν ποιεύργειαν : συνέβη ἓνα ἐπισωδίων νοστιμώτατον . . .

Ἡ Ἀνέττα καὶ ἡ Μάρτινα, ἀκούουσαι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπισωδίου τινος, ἀπομένουσι μετὰ περιεργείας.

— Ἰδοὺ τί συνέβη : φθάνει τὸ τραῖνο τῶν πεντέμισυ : καταιβαίνουν δύο — τρεῖς χωρικοὶ ἀπὸ τὰ ἀμάξια τῆς τρίτης θέσεως, ὁ δὲ δὴγὰς ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ὅτε ἀπὸ τῆς θυρίδος μιᾶς ἀμάξης δευτέρας τάξεως προβαίνει ἓνας κύριος καλοφροσύμενος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ

κατέλθῃ. Τοῦ ἀνοίγω, καὶ ὁ κύριος καταβαίνει μετὰ τὸν ὁδοπορικὸν τοῦ σάκκου εἰς χεῖρας, καὶ προχωρεῖ βραδέως ὡς ἄνθρωπος φεβούμενος μὴ ἀναγνωρισθῇ.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἡ ὑποκτος αὐτοῦ συμπεριφορὰ ἐλκύει τὴν προσοχὴν τῶν καρβινοφόρων, οἵτινες τὸν ἐξετάζουν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν... Δὲν ἀπατάται τις : ὁ ξένος ποῦ ὑποκτεύει, εἴ-ε ὑποκτος... Οἱ καρβινοφόροι γνωρίζουν τὴν ἀληθειαν τοῦ ρητοῦ τούτου !

Ὁ Ἐνωματάρχης πλησιάζει αὐτὸν ἐνενανώς, τὸν προσκαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ γραφεῖον μου, τοῦ ζητεῖ τὰ χρεῖά του, τὸν ἐρωτᾷ... καὶ τὸν τσακώνει !

— Πῶς ; φυλακισμένος ;

— Φυλακισμένος ! — Ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐρίσκεται εἰς τὸν στρατῶνα τῆς Γεφύρας : βραδύτερον δὲ, εἴαν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, θὰ τὸν στείλουν εἰς Κ...

— Ποιὸς νᾶναι ;

— Ποιὸς νᾶναι ;

— Ἀπὸ τὴν προφορὰν, μοῦ ἐφάνηκε λοιβαρδὴς, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ μέρη μας... Τὸ ἐξωτερικόν του φαίνεται πλούσιον κτηματιαν... Ἐρώτησα τὸν ἐνωματάρχην, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τίποτε. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ δυστυχὴς ἐσπρώχτο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ στρατῶνος, τὸν ἤκουσα νὰ διαμαρτυρηθῇ ζωνηρῶς καὶ νὰ φωνάξῃ ὅτι λάθος ἐγένετο, ὅτι αὐτὸς ἐκαλεῖτο εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας διὰ σπουδαίας ὑποθέσεις, καὶ ὅτι ἐκάστη ὥρα ἀργοπορίας θὰ τοῦ ἐπέφερον ἀνυπολόγιστους ζημίαις.

— Πῶς ; ἤρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας ; — Καὶ αὐτὸς ὁ ἐνωματάρχης ἐκλαδάνει διὰ κακούργους ὅσαι δὲν τοῦ ἀρέσκουν !... Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ δὲν θὰ καταβῇ πλέον κανεὶς εἰς τὸν σταθμὸν μας !

Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο ζωηροτάτη ὅτε κυρία τις, εἰσελθοῦσα ἀπροσδοκῆτως ἐκ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐφείλκυσε τὰς βλέμματα καὶ τὴν προσοχὴν πάντων.

Ἡ τοιαύτη φωνὴ τῆς κυνῆς, ἔχουσα τὸ μὲν πρόσωπον κακαλυμμένον ὑπὸ πυκνῆς καλύπτρας, τὸ δὲ σῶμα ὑπὸ κομποῦ περιγνητικοῦ ὅπως οὗτου.

Ἐφάνετο πεφοβισμένη ὡς περιστερά διωκωμένη ὑπὸ τοῦ ἱερακος.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθυσαν, διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου, καὶ διὰ χαμηλῆς φωνῆς χερρὶς νὰ ὑψώσῃ τὸ κάλυμμα τῆς, τὸν ἠρώτησεν εἴαν ἀφίχθη πρὸ ὀλίγον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον περιγνητῆς τις νὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτιον δι' ἐκείνην τὴν νύκτα.

— Ὅχι, κυρία, οὐδεὶς περιγνητῆς ἦλθε σημερον.

— Ἀλλὰ... δὲν εἶνε τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λακταντίου ;

— Ἐνας μόνος Λακταντίος ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἕνα μόνον ξενοδοχεῖον ἐδῶ.

Ἡ κυρία φαίνεται ἐκπληκτὰ καὶ μένει ἀκίνητος, ὥστε σκεπτομένη τί ἐμελλε νὰ πράξῃ.

Ὁ Λακταντίος ἐννοεῖ τοῦς διαταγὰς αὐτῆς, ἀταλάσσει πονηρὸν βλέμμα μετὰ τῆς Μαρτίνης, αὕτη δὲ, προχωροῦσα, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Κυρία, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ταραχθῇτε. Ἐάν ὁ κύριος, ὅστις σᾶς ἔδωκεν ἀντάμωπιν ἐδῶ, δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, τοῦτο σημαίνει ὅτι κατὰ τὴν τὸν ἡμπόδισε... Ἐν τούτοις, εἴαν θέλετε ν' ἀναπαυθῇτε ὀλίγον, ν' ἀναβῇτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας...

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου ; ... Ναι, τοῦτο θὰ εἶνε τὸ καλύτερον... Ἐκεῖ θὰ περιμένω... Μόλις φθάσῃ αὐτὸς, θὰ μὲ εἰδοποιήτετε.

— Μένετε ἡσυχᾷ.

(ἀκολουθεῖ)

ἐρανίσμασι—τώρα ἰδίως ὅτε ὁ καύσων τὸ καθιστᾷ de sine qua non—γραμμαί τινες ἐνδιαφέρουσαι, νομίζω, ὅπωςδήποτε.

Περὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ λοιπὸν ἐρίζουν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες, Ἰουδαῖοι καὶ Κινέζοι, καὶ δὲν εἰςεύρω ποῖοι ἄλλοι. Ἄν ὡς πρωτογενὴς τίπος τοῦ ἐχρησίμευσαν οἱ κλώνοι τῶν μύρτων καὶ τῶν ἀκακίων τοῦ Νείλου, ἢ τὰ φύλλα τῶν πλατάνων καὶ τῶν μωρεῶν τοῦ Ἰορδάνου, ἢ... ἢ... εἶνε ἄγνωστον. Βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ πρῶτον εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ Περσίας καὶ Ἰνδίας, ὠραιοτάτον ἐξ ἐλαφρῶν πτίλων ταῶνος, καὶ μαρτυροῦν ποικίαν τινὰ αἰσθητικὴν μαλθακότητα. Ἐπειτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, μετεφέρθη εἰς Ρώμην, ἐνθα ποιηταὶ ὀνομαστοὶ ἀφιέρωσαν ὠρκίους στίχους εἰς ριπίδια πεποιημένα ἐξ εὐδῶν ξύλων, ἐλεφαντοστοῦ, λεπίων ἰχθύων, μετὰ γλυφῶν καὶ χρωμάτων κλπ. ἀλλ' ἐν τούτοις, ὑποδεέστερα τῶν ἐν Ἀνατολῇ κατασκευαζομένων ἐκ μετάξης, πτίλων κλπ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἰσήχθη τὸ ριπίδιον, πρὸς μέγα τῶν αὐστηρῶν πουριτανῶν σκάνδαλον, τῷ καιρῷ τοῦ βασιλέως Ριχάρδου τοῦ Ι' καὶ ἐγενικεύθη παντοῦ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, χρησιμεύσαν καὶ ὡς τίτλος τῶν ὠραιότερων τοῦ Ἰταλοῦ Γολδόνη κωμωδιῶν.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ τὸ μεταχειρίζονται καὶ οἱ ἄνδρες τὴν συνήθειαν δὲ ταύτην, τὸ θέρος τοῦ 1828 ἠθέλησαν νὰ μιμηθῶσι καὶ οἱ Ἰταλοὶ καὶ τὸ ἐπραξάν, ἀλλ' ἐπ' ὀλίγα μόνον ἔτη, καὶ σήμερον ὀλίγοι αὐτῶν τὸ μεταχειρίζονται, ὡς καὶ ἄλλοι, ὡς νὰ μὴ ἰδρῶνον καὶ νὰ μὴ ὑπέφερον καὶ οἱ ἄνδρες ἐκ τοῦ καύσωνος ! Σήμερον λοιπὸν τὸ ριπίδιον μένει κυρίως εἰς χρῆσιν τῶν γυναικῶν, αἱ ἰσπανίδες μάλιστα καὶ αἱ κρεώλαι μεταχειρίζονται αὐτὸ ὡς μέσον ἐκφράσεως τὸσῳ πολυσήμαντον, ὥστε δὲν ὑπάρχει τι ὅπερ νὰ μὴ ἐκφράζον δι' αὐτοῦ. Τώρα πιθανὸν κάμμία περίεργος ἀναγνώστρια τῆς «Φιλολογικῆς» νὰ ἐπιθυμῇ εἰδῆσαι περὶ τῆς τοιαύτης ριπιδιογλώσσης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω τῶν ὁρίων μου διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, περιοριζόμενος, ἀντὶ τούτου, νὰ περάνω τὴν σημείωσιν ταύτην διὰ τοῦ ὠραίου ὁρισμοῦ ὃν ὁ Φοντενὲλ ἐξέφρασε περὶ τοῦ ριπιδίου οὕτω : «Τὸ ριπίδιον εἰς χεῖρας ὠραίας καὶ εὐφυοῦς γυναικὸς, εἶνε πτίλινον σκήπτρον ἰσχυρότερον τοῦ χρυσοῦ σκήπτρου εἰς χεῖρας βασιλέως ! »

*

Οἱ κύριοι. — Ἡ δημόδης γλῶσσά μας τοὺς ὀνομάζει κουκιά, ὡς γνωστὸν, καὶ ἡ δημόδης σοφία μας ἐξ αὐτῶν ἔχει τὴν ὠραίαν ἐκείνην παροιμίαν «καθὼς πάει ἡ φλάσκα, οὕτ' ἐφέτος Λαμπρῇ, οὕτε τοῦ χρόνου Πάσχᾳ» λεγομένην ἐπὶ περιστάσεσιν αἵτινες κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐνδείξεις μέλλουν εἶτι πολὺ νὰ βραδύνουν. Ἔσχε δὲ ἀρχὴν τὸ ρητὸν—εἰρήσθω καὶ τοῦτο διὰ τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας—ἐκ τοῦ ἀστείου γεγονότος ἱερέως, λέγουσι Κεφαλλῆνος, ὅστις θέλων νὰ μὴ λανθασθῇ ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχᾳ, ἐπλήρωσε φλάσκαν διὰ τῶν κουκίων ὅσαι αἱ μέχρι τούτου ἡμέραι, κ' ἔτρωγε καθ' ἐκάστην ἑν, εἰπὼν ἔπειτα τὴν ἐκτοτε παροιμιώδη ἄνω φράσιν,

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ ριπίδιον.—Προσθέτει τόσον εἰς τὴν χάριν τῶν φερουσῶν αὐτὸ, δροσιζει τόσον τὰ πρόσωπά των, καὶ πολλάκις παρέχει τὸσας ἄλλας ὑπηρεσίας διὰ τῆς συνθηματικῆς χρήσεώς του, ὥστε εἶνε δίκαιον νὰ τῷ ἀφιερῶθωσιν ἐν τῷ φερδηνμυγδικῷ τούτοις